

מבוי שהוא גבוה פרק ראשון עירובין יד.

עין משפט
נר מצוה

ע"ה א טו"ש"ע א"ח ס'
שקט ספ"ק יז:
ב (מ"י) ימין מהל' שנת
הל' יג (טו"ש"ע סס):
ע"ה ג מ"י שם הלכה כג
טו"ש"ע שם ספ"ק
כד:
פ ד ה מ"י שם הלכה כד
טו"ש"ע שם ספ"ק א':
פא ו מ"י שם הלכה כה
טו"ש"ע שם ספ"ק כג:
פב ז מ"י שם טו"ש"ע שם
ספ"ק כג:
פג ח שנת מ"מ כפ"י
מהל' שנת הלכה יג
טו"ש"ע שם ספ"ק ח:
פד ט מ"י שם הלכה כו
טו"ש"ע שם ספ"ק כ:
פה י מ"י שם טו"ש"ע
שם ספ"ק יז:

תורה אור השלם

1. וישיע את דקם מוצק
עשר באוקה משפוחו עד
שפוחו גלגל סביב וקחש
באוקה קומתו וקח
שלשים באוקה יסב אותו
סביב: מלכים א ז כג
2. וקביו טפח ושפוחו
במעשה שפת כוס פרח
שושן אלפים בת יביל:
מלכים א כו
3. ואיש כי תצא מקונו
שבת ורע ורחץ בפנים
את כל בשרו וטמא עד
הקרב: ויקרא טו טז

מוסף רש"י

קורה היצאה. להחיר
הפחה ותמנה על רוחם
ספת המנוי מכותל ליתל
חו אינה נעלה לשני
המלס (סוכה יח).
רשב"ג אומר פחות
מאובכיה. ר"ש סקילה
ליה לכל דוכתא פחות מד'
לכוד דמי (לעיל ט סוכה
כב). רחבה ארבעה
אע"פ שאינה בריאה.
אם חספה קורה ד' טפחים,
אע"פ שהיא דקה ואינה
חוקה לקבל ארץ שקורה,
אע"פ דקתן בממני בריאה
כדי לקבל ארץ, כשאינה
רחבה ד' טפחים קאלמר
לכוד (א). וקח שלשים
באמה יסוב אותו סביב.
לעשר אמות רוחם שלשים
אמה היקף (סוכה ז).

רב ניסים גאון

הדיוא לה מחיצה
שהגדלים קובעין בה.
עיקר בירור זה בתוספת'
ללאזה והוא הברייתא
האמורה בזה הפרק הבא
לפינו, כל שהוא פחות
מג' צריך יהא בין זה
לזה ג' שלא ידוקר הגדי
בבת ראש, ובכר בירנהו
בפרק הורוק במס' שבת.
אמר אביי ר' יוסי בר'
יהודה סבר לה כאבחה
בחדא. היא שאמר במשנה
היתה שלקש או שלקנים
וראין כאילו היא
שלמכתה. ור' יוסי בנו
השוה עמו בהו הדבר כמו
השוכרין בזה הברייתא
בכאן ר' יוסי בר' יהודה
אומר וראין את העלינה
כאילו היא למטה. בראין
השוו שניה. ובגובה המבוי יותר מכ' היתה חלוקה ביתין שר' יוסי היה סובר צריך למעט, כי כן אמר ובלבד שלא תהא
עלינה למעלה מכ' אמה. ור' יהודה אביו היה מכשיר שבובה למעלה מכ' אמה כדתן מבוי שבובה למעלה מכ' אמה
ימעט, ור' יהודה אומר אינו צריך. ולפי דעתו אפי' עלינה למעלה מעשרים אמה וראין אותה כאילו היא למטה.

היה שנייה. ובגובה המבוי יותר מכ' היתה חלוקה ביתין שר' יוסי היה סובר צריך למעט, כי כן אמר ובלבד שלא תהא
עלינה למעלה מכ' אמה. ור' יהודה אביו היה מכשיר שבובה למעלה מכ' אמה כדתן מבוי שבובה למעלה מכ' אמה
ימעט, ור' יהודה אומר אינו צריך. ולפי דעתו אפי' עלינה למעלה מעשרים אמה וראין אותה כאילו היא למטה.

ובלבד שלא תהא עלינה למעלה מעשרים. צ"ה הישן (סוכה כב).
פרק מהכא למאן דלמר כל היכא דלית ביה טפח לא
אמרין חצות רמי ומשני תריץ הכי ובלבד שלא תהא עלינה למעלה
מכ' אלא בתוך כ' ומתמונה סמוכה לה צפחות משלשה וקשה דלדפרין
מר' יוסי בר' יהודה לסייעין מרבנן
לית להו רואין ואומר ר"י דטעמי'
דרבנן לאו משום דלית להו חצות
רמי צפחות מטפח אלא משום
דזעי קורה ראויה לקבל ארץ ופסלי
קורה הנופלת צרות ושתי קורות
המתאימות אפילו צפחות משלשה
משום דזעי קורה ראויה לקבל ארץ:
אתנייה רחבה ובריאה. פירש
רש"ס ולין מחלוקת
בדבר וקשה דלא יש למחוק כל צנא
דרואין אלא נראה שהיה ^ה מהפך דברי
רבי יהודה לרבנן וא"ת מאי פריך
מרבי אלעאי דילמא כרבנן ס"ל וי"ל
דלא מתוקם מילתיה כרבנן דהא
רחבה ארבעה קאמ' ולרבנן דיה שמהא
רחבה טפח ואפילו אינה בריאה
אלא על כרחך דכרבי יהודה וס'^ה
דקיס ליה ^ה לר' אלעאי דר' יהודה צ"ע
רחבה ד' אצל אין צריך שמהא בריאה
ומשני רחבה ארבעה שאני אצל
ברחבה טפח צעי ר' יהודה שמהא
בריאה ^ה ומיהו קשיא כיון דגם דברי
רבנן מהפך הוה ליה ^ה למימר מילתיה
ארבנן ולמימר אתנייה רחבה אע"פ
שאינה בריאה כמילתייהו דרבנן
וגרסה לרבנן מס דרבי יהודה מתני
ליה אמילתיה דרבנן ואמר ליה רב
אתנייה רחבה ובריאה כמו במתני'
אלא שהס"ס הממין לקדר הגמרא
זו עד שס"ס פלוגמיהו והשמה פריך
מר' אלעאי דמתמחא הוי כרבנן
ולפי זה יש להוכיח דאין הלכה כרב
דקאלמר לעיל (ד' יח). אתנייה צריך
למעט דהמשנה שיהי דלאמנעיהו נגלל
וכאן נשתי כמו שגהיה וכן פסקו
הגאונים וה"ג:

והאיכא

משוהו. משמע
שהחשדון מלומס
וכן צפ"ק דכ"ז (ד' יז): גבי שני
טפחים שנשמעין צלרון ששם ספר
תורה מונח שיהי דהיסקיה שזה
טפחים מונח שיהי דלאמנעיהו נגלל
נפיש ליה משני טפחים וכן צמר היה
דמשני צספר דעורה למחלתו נגלל
ופריך אכתי תרי צמרי היכי יתיב
משמע דמלומס לגמרי וקשיא דאין
החשדון מדוקדק לפי חממי המדות:
כמה

במים

הוא שניה. ובגובה המבוי יותר מכ' היתה חלוקה ביתין שר' יוסי היה סובר צריך למעט, כי כן אמר ובלבד שלא תהא
עלינה למעלה מכ' אמה. ור' יהודה אביו היה מכשיר שבובה למעלה מכ' אמה כדתן מבוי שבובה למעלה מכ' אמה
ימעט, ור' יהודה אומר אינו צריך. ולפי דעתו אפי' עלינה למעלה מעשרים אמה וראין אותה כאילו היא למטה.

היה שנייה. ובגובה המבוי יותר מכ' היתה חלוקה ביתין שר' יוסי היה סובר צריך למעט, כי כן אמר ובלבד שלא תהא
עלינה למעלה מכ' אמה. ור' יהודה אביו היה מכשיר שבובה למעלה מכ' אמה כדתן מבוי שבובה למעלה מכ' אמה
ימעט, ור' יהודה אומר אינו צריך. ולפי דעתו אפי' עלינה למעלה מעשרים אמה וראין אותה כאילו היא למטה.

גב' מלנין לה. לקורה צמינא ממרח צמיט צשיפוע מלל אכזע
מכאן וכנגדו מכאן ומשוה אותה לקורה. מלנין לשון לזנים: ומעמדי
קורה. אם היתה על גבי יתדות אין צריכין שיהי צריכין לקבל
קורה וארץ אלא לקבל קורה לצד דהא לא יחזי ארץ עלה וצקורה
הוא דבעינן קביעות כי היכי דתהי
היכי מעליא אצל מעמדיה לא תלי
היכירא צדידהו: אחד זה ואחד זה.
קורה בעינן צריאות דארץ ומעמדיה
צעו צריאות דקורה וארץ: מחלל.
להיות מחילה לייפות כח התירוט:
שהגדלים בוקעין צה. הואיל וגובהה
שלה היא מחילה מלוי ואינה מתרת:
המחלומות. שהסכין זו אצל זו כמו
תלומים: אחס למעלה ואחס למטה.
וצין שתייה כדי לקבל ארץ זו אצל זו
אלא שחת מעמידים [שלה] גבוהים
משל חצרות וגבוהים ממנה: רואין אס
צורה: למעלה מעשרים אמה. מן
הקרקע דאין שם הכשר קורה: ולא
חסונה למטה מ'. סמוך לקרקע:
דאין ליה רואין. ^ה נמי כהצוה דלמר
במתני' רואין אותה כאלו היא של
מתכת: היינו דה. דמתא צרישא רחבה
אע"פ שאינה בריאה ולמה לי מו היתה
של קש דלינה צריאה רואין אותה
כאלו היא של מתכת: בריאה צמינה
אמרין. שרגיל להיות צאותו המין
צריאה כגון קורה של עץ כי אינה
צריאה אצל נמי אמרין רואין כאלו היא
צריאה אצל של קש ושל קנים דלינה
צריאה צמינה אימא לא אמרין רואין:
פשיעא. דהכא נמי אמרין רואין דמאי
שנה הא מדרישא: משפסו עד שפסו.
חללו שלו לצד עוצי דופנותיו עשר
אמות וכתיב וקו שלשים צאמה יסוב
אותו אלמא לכל אמה רוחב צעיונא
איכא שלש אמות היקף: ואפליא. עוצי
שפתו דהוה עדיק על ^ה של חלל
ואפילו הכי וקו שלשים הוא דזעי ומו
לא: פרש שושן. דק מלד כפרס שושן
מין וכמותו מצד אחד
ממלאהו בטיט ועומד. פי
בריא (ו) חזקה. ואמר רב
חסדא אחד הקורה ואחד
ממני קורה כנגד חותלי
המבוי, צריכין להיות
בראין כדי לקבל קורה
שעליה. שמועה
דבר ששת פשוטה היא.
תרי קורה היצאה מכותל
צפוני ואינה נוגעת בכותל
דרומי שהוא כנגדו אלא
יש ביניהן ריחוק, וכן שתי
קורות אחת יוצאה מכותל
צפוני ואחת יוצאה מכותל
דרומי ואין נוגעת הקורות
זו בזו אלא יש ריחוק
ביניהן, ואם אותו הריחוק
פחות מג' טפחים הריחוק
דמי וא"צ קורה אחת.
אלא אם אותו הריחוק ג'
טפחים, צריך קורה אחת
למלאות הריחוק ההוא. רבן
שמעון בן גמליאל אומר
ד' טפחים צריך להביא
קורה אחת. פחות מד'
טפחים אין צריך. דסובר
כל פחות מד' טפחים
לכבוד דמי. וכן שתי
קורות דקות משכות על
גבי המבוי שאין אחת מהן
בריא לקבל ארץ לארוב
שלשה טפחים אין צריך
להביא קורה אחת כו'. היו, שתי קורות, אחת למעלה ואחת למטה ממנה ואין אחת מהן בריאה לקבל ארץ. ר' יוסי
אומר וראין את העלינה כאילו היא למטה. ורואין את התחתונה כאילו היא למעלה, פי' אמרין גוד אסיק
מחיצתא. ובלבד שלא תהא העלינה למעלה מעשרים אמה, שיצאה מתורת פתחו של היכל. ולא תהיה עוד התחתונה
למטה מעשרה טפחים שיצאה מתורת מחיצה. אמר אביי ר' יוסי סבר לה כר' יהודי' אבבה בחדא דאית ליה רואין, פי'
צמיצין ^ה ופליגי עד אבבה בחדא, דאילו לר' יהודי' אפילו הקורה אם היא נותנה למעלה מעשרים מכשיר. ר' יהודי' אר' רחבה אע"פ שאינה בריאה. ואמר רבנן (א) היא אלא כעין בריאה אלא אם רחבה הקורה ד' טפחים אינה צריכה
בריא. היתה של קש או של קנים. מהו דתימא רואין אותה כאילו היא של קש אמין וחוק שהוא מינו אמרין. אבל בדבר שאינו מינו לא, קמ"ל רואין אותה כאילו היא של מתכת. עקומה כו'. וזר דאמר הקורה במבוי ועקמומיתה חוץ למבוי,
היא בתוך [כ'] ועקמומיתה למעלה מכ' אמה. היא למעלה מ' טפחים ועקמומיתה למטה מ' טפחים. רואין כל שאילו תיטל עקמומיתה ואין בין זה לזה שלשה, אמרין ללבד דמי ואין צריך קורה אחת כו'. פסיקא, כל שיש בחיפוי שלשה טפחים
יש בו רוחב טפח. מנא לן א"ר יוחנן דאמר קרא ויעש את הים מוצק עשר באמה משפתו אל שפתו עגול סביב ורחש באמה קומתו וקו שלשים באמה
יסוב אותו סביב והא איכא שפתו אמר רב פפא שפתו שפת פרח שושן כתיב ביה דכתיב ^ה ועביו טפח ושפתו
^ה כמעשה כוס פרח שושן אלפים בת יביל והאיכא משוה כי קא חשיב מנואי קא חשיב ^ה תניא ^ה רבי חייא ים שעשה
שלמה היה מחזיק מאה וחמשים מקוה מהרה מכדי מקוה כמה הוי ארבעים סאה כרתניא ^ה ורחץ (את ^ה בשור)

היכי מעליא אצל מעמדיה לא תלי
היכירא צדידהו: אחד זה ואחד זה.
קורה בעינן צריאות דארץ ומעמדיה
צעו צריאות דקורה וארץ: מחלל.
להיות מחילה לייפות כח התירוט:
שהגדלים בוקעין צה. הואיל וגובהה
שלה היא מחילה מלוי ואינה מתרת:
המחלומות. שהסכין זו אצל זו כמו
תלומים: אחס למעלה ואחס למטה.
וצין שתייה כדי לקבל ארץ זו אצל זו
אלא שחת מעמידים [שלה] גבוהים
משל חצרות וגבוהים ממנה: רואין אס
צורה: למעלה מעשרים אמה. מן
הקרקע דאין שם הכשר קורה: ולא
חסונה למטה מ'. סמוך לקרקע:
דאין ליה רואין. ^ה נמי כהצוה דלמר
במתני' רואין אותה כאלו היא של
מתכת: היינו דה. דמתא צרישא רחבה
אע"פ שאינה בריאה ולמה לי מו היתה
של קש דלינה צריאה רואין אותה
כאלו היא של מתכת: בריאה צמינה
אמרין. שרגיל להיות צאותו המין
צריאה כגון קורה של עץ כי אינה
צריאה אצל נמי אמרין רואין כאלו היא
צריאה אצל של קש ושל קנים דלינה
צריאה צמינה אימא לא אמרין רואין:
פשיעא. דהכא נמי אמרין רואין דמאי
שנה הא מדרישא: משפסו עד שפסו.
חללו שלו לצד עוצי דופנותיו עשר
אמות וכתיב וקו שלשים צאמה יסוב
אותו אלמא לכל אמה רוחב צעיונא
איכא שלש אמות היקף: ואפליא. עוצי
שפתו דהוה עדיק על ^ה של חלל
ואפילו הכי וקו שלשים הוא דזעי ומו
לא: פרש שושן. דק מלד כפרס שושן
מין וכמותו מצד אחד
ממלאהו בטיט ועומד. פי
בריא (ו) חזקה. ואמר רב
חסדא אחד הקורה ואחד
ממני קורה כנגד חותלי
המבוי, צריכין להיות
בראין כדי לקבל קורה
שעליה. שמועה
דבר ששת פשוטה היא.
תרי קורה היצאה מכותל
צפוני ואינה נוגעת בכותל
דרומי שהוא כנגדו אלא
יש ביניהן ריחוק, וכן שתי
קורות אחת יוצאה מכותל
צפוני ואחת יוצאה מכותל
דרומי ואין נוגעת הקורות
זו בזו אלא יש ריחוק
ביניהן, ואם אותו הריחוק
פחות מג' טפחים הריחוק
דמי וא"צ קורה אחת.
אלא אם אותו הריחוק ג'
טפחים, צריך קורה אחת
למלאות הריחוק ההוא. רבן
שמעון בן גמליאל אומר
ד' טפחים צריך להביא
קורה אחת. פחות מד'
טפחים אין צריך. דסובר
כל פחות מד' טפחים
לכבוד דמי. וכן שתי
קורות דקות משכות על
גבי המבוי שאין אחת מהן
בריא לקבל ארץ לארוב
שלשה טפחים אין צריך
להביא קורה אחת כו'. היו, שתי קורות, אחת למעלה ואחת למטה ממנה ואין אחת מהן בריאה לקבל ארץ. ר' יוסי
אומר וראין את העלינה כאילו היא למטה. ורואין את התחתונה כאילו היא למעלה, פי' אמרין גוד אסיק
מחיצתא. ובלבד שלא תהא העלינה למעלה מעשרים אמה, שיצאה מתורת פתחו של היכל. ולא תהיה עוד התחתונה
למטה מעשרה טפחים שיצאה מתורת מחיצה. אמר אביי ר' יוסי סבר לה כר' יהודי' אבבה בחדא דאית ליה רואין, פי'
צמיצין ^ה ופליגי עד אבבה בחדא, דאילו לר' יהודי' אפילו הקורה אם היא נותנה למעלה מעשרים מכשיר. ר' יהודי' אר' רחבה אע"פ שאינה בריאה. ואמר רבנן (א) היא אלא כעין בריאה אלא אם רחבה הקורה ד' טפחים אינה צריכה
בריא. היתה של קש או של קנים. מהו דתימא רואין אותה כאילו היא של קש אמין וחוק שהוא מינו אמרין. אבל בדבר שאינו מינו לא, קמ"ל רואין אותה כאילו היא של מתכת. עקומה כו'. וזר דאמר הקורה במבוי ועקמומיתה חוץ למבוי,
היא בתוך [כ'] ועקמומיתה למעלה מכ' אמה. היא למעלה מ' טפחים ועקמומיתה למטה מ' טפחים. רואין כל שאילו תיטל עקמומיתה ואין בין זה לזה שלשה, אמרין ללבד דמי ואין צריך קורה אחת כו'. פסיקא, כל שיש בחיפוי שלשה טפחים
יש בו רוחב טפח. מנא לן א"ר יוחנן דאמר קרא ויעש את הים מוצק עשר באמה משפתו אל שפתו עגול סביב ורחש באמה קומתו וקו שלשים באמה
יסוב אותו סביב והא איכא שפתו אמר רב פפא שפתו שפת פרח שושן כתיב ביה דכתיב ^ה ועביו טפח ושפתו
^ה כמעשה כוס פרח שושן אלפים בת יביל והאיכא משוה כי קא חשיב מנואי קא חשיב ^ה תניא ^ה רבי חייא ים שעשה
שלמה היה מחזיק מאה וחמשים מקוה מהרה מכדי מקוה כמה הוי ארבעים סאה כרתניא ^ה ורחץ (את ^ה בשור)

היכי מעליא אצל מעמדיה לא תלי
היכירא צדידהו: אחד זה ואחד זה.
קורה בעינן צריאות דארץ ומעמדיה
צעו צריאות דקורה וארץ: מחלל.
להיות מחילה לייפות כח התירוט:
שהגדלים בוקעין צה. הואיל וגובהה
שלה היא מחילה מלוי ואינה מתרת:
המחלומות. שהסכין זו אצל זו כמו
תלומים: אחס למעלה ואחס למטה.
וצין שתייה כדי לקבל ארץ זו אצל זו
אלא שחת מעמידים [שלה] גבוהים
משל חצרות וגבוהים ממנה: רואין אס
צורה: למעלה מעשרים אמה. מן
הקרקע דאין שם הכשר קורה: ולא
חסונה למטה מ'. סמוך לקרקע:
דאין ליה רואין. ^ה נמי כהצוה דלמר
במתני' רואין אותה כאלו היא של
מתכת: היינו דה. דמתא צרישא רחבה
אע"פ שאינה בריאה ולמה לי מו היתה
של קש דלינה צריאה רואין אותה
כאלו היא של מתכת: בריאה צמינה
אמרין. שרגיל להיות צאותו המין
צריאה כגון קורה של עץ כי אינה
צריאה אצל נמי אמרין רואין כאלו היא
צריאה אצל של קש ושל קנים דלינה
צריאה צמינה אימא לא אמרין רואין:
פשיעא. דהכא נמי אמרין רואין דמאי
שנה הא מדרישא: משפסו עד שפסו.
חללו שלו לצד עוצי דופנותיו עשר
אמות וכתיב וקו שלשים צאמה יסוב
אותו אלמא לכל אמה רוחב צעיונא
איכא שלש אמות היקף: ואפליא. עוצי
שפתו דהוה עדיק על ^ה של חלל
ואפילו הכי וקו שלשים הוא דזעי ומו
לא: פרש שושן. דק מלד כפרס שושן
מין וכמותו מצד אחד
ממלאהו בטיט ועומד. פי
בריא (ו) חזקה. ואמר רב
חסדא אחד הקורה ואחד
ממני קורה כנגד חותלי
המבוי, צריכין להיות
בראין כדי לקבל קורה
שעליה. שמועה
דבר ששת פשוטה היא.
תרי קורה היצאה מכותל
צפוני ואינה נוגעת בכותל
דרומי שהוא כנגדו אלא
יש ביניהן ריחוק, וכן שתי
קורות אחת יוצאה מכותל
צפוני ואחת יוצאה מכותל
דרומי ואין נוגעת הקורות
זו בזו אלא יש ריחוק
ביניהן, ואם אותו הריחוק
פחות מג' טפחים הריחוק
דמי וא"צ קורה אחת.
אלא אם אותו הריחוק ג'
טפחים, צריך קורה אחת
למלאות הריחוק ההוא. רבן
שמעון בן גמליאל אומר
ד' טפחים צריך להביא
קורה אחת. פחות מד'
טפחים אין צריך. דסובר
כל פחות מד' טפחים
לכבוד דמי. וכן שתי
קורות דקות משכות על
גבי המבוי שאין אחת מהן
בריא לקבל ארץ לארוב
שלשה טפחים אין צריך
להביא קורה אחת כו'. היו, שתי קורות, אחת למעלה ואחת למטה ממנה ואין אחת מהן בריאה לקבל ארץ. ר' יוסי
אומר וראין את העלינה כאילו היא למטה. ורואין את התחתונה כאילו היא למעלה, פי' אמרין גוד אסיק
מחיצתא. ובלבד שלא תהא העלינה למעלה מעשרים אמה, שיצאה מתורת פתחו של היכל. ולא תהיה עוד התחתונה
למטה מעשרה טפחים שיצאה מתורת מחיצה. אמר אביי ר' יוסי סבר לה כר' יהודי' אבבה בחדא דאית ליה רואין, פי'
צמיצין ^ה ופליגי עד אבבה בחדא, דאילו לר' יהודי' אפילו הקורה אם היא נותנה למעלה מעשרים מכשיר. ר' יהודי' אר' רחבה אע"פ שאינה בריאה. ואמר רבנן (א) היא אלא כעין בריאה אלא אם רחבה הקורה ד' טפחים אינה צריכה
בריא. היתה של קש או של קנים. מהו דתימא רואין אותה כאילו היא של קש אמין וחוק שהוא מינו אמרין. אבל בדבר שאינו מינו לא, קמ"ל רואין אותה כאילו היא של מתכת. עקומה כו'. וזר דאמר הקורה במבוי ועקמומיתה חוץ למבוי,
היא בתוך [כ'] ועקמומיתה למעלה מכ' אמה. היא למעלה מ' טפחים ועקמומיתה למטה מ' טפחים. רואין כל שאילו תיטל עקמומיתה ואין בין זה לזה שלשה, אמרין ללבד דמי ואין צריך קורה אחת כו'. פסיקא, כל שיש בחיפוי שלשה טפחים
יש בו רוחב טפח. מנא לן א"ר יוחנן דאמר קרא ויעש את הים מוצק עשר באמה משפתו אל שפתו עגול סביב ורחש באמה קומתו וקו שלשים באמה
יסוב אותו סביב והא איכא שפתו אמר רב פפא שפתו שפת פרח שושן כתיב ביה דכתיב ^ה ועביו טפח ושפתו
^ה כמעשה כוס פרח שושן אלפים בת יביל והאיכא משוה כי קא חשיב מנואי קא חשיב ^ה תניא ^ה רבי חייא ים שעשה
שלמה היה מחזיק מאה וחמשים מקוה מהרה מכדי מקוה כמה הוי ארבעים סאה כרתניא ^ה ורחץ (את ^ה בשור)